

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedy Davida Hipšra a soudců Tomáše Foltase a Lenky Krupičkové v právní věci žalobce: **Město Nalžovské Hory**, se sídlem Stříbrné Hory 104, Horažďovice, zastoupený Mgr. Vítězslavem Dohnalem, advokátem se sídlem Klokotská 103/13, Tábor, proti žalovanému: **Policejní prezidium České republiky**, se sídlem Strojnická 27, Praha 7, **za účasti** osob zúčastněných na řízení: **I)** Ariamed s. r. o., se sídlem Kolinec 233, **II)** AGRO Aktivita s. r. o., se sídlem Hřebíkova 1873/6, Praha 4, zastoupená Mgr. Lukášem Nývlttem, advokátem se sídlem Na Příkopě 583/15, Praha 1, v řízení o kasační stížnosti osoby zúčastněné na řízení **II)** proti rozsudku Krajského soudu v Plzni ze dne 29. 3. 2023, č. j. 77 A 35/2022-151,

t a k t o :

- I. Kasační stížnost **s e z a m í t á .**
- II. Osoba zúčastněná na řízení **II)** **n e m á** právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti.
- III. Žalovaný **n e m á** právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti.
- IV. Osoba zúčastněná na řízení **II)** **j e p o v i n n a** uhradit žalobci k rukám jeho zástupce Mgr. Vítězslava Dohnala, advokáta se sídlem Klokotská 103/13, Tábor, na náhradu nákladů řízení částku ve výši 4 114 Kč, a to do 30 dnů od právní moci tohoto rozsudku
- V. Osoba zúčastněná na řízení **I)** **n e m á** právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti.

O d ů v o d n ě n í :

I.

[1] Rozhodnutím ze dne 6. 4. 2022, č. j. PPR-34952-8/ČJ-2021-990450 (dále též „napadené rozhodnutí“), žalovaný zamítl odvolání žalobce a potvrdil rozhodnutí Policie ČR, Krajského ředitelství policie Plzeňského kraje (dále též „správní orgán I. stupně“) ze dne 24. 8. 2021, č. j. KRPP-6812-55/ČJ-2020-0305IZ, ve znění opravného rozhodnutí ze dne 20. 10. 2021, č. j. KRPP-6812-61/ČJ-2020-0305IZ (dále též „prvostupňové rozhodnutí“). Prvostupňovým rozhodnutím bylo osobě zúčastněné na řízení I), společnosti Ariamed s.r.o., (dále též „Ariamed“) povoleno za účelem tréninku, pořádání soutěží a ke cvičným, zkušebním a reprezentačním účelům provozování stálé, veřejné, venkovní, otevřené, komerční, výcvikové, zkušební, sportovní a myslivecké střelnice Sedlečko – Stará Pískovna pro brokovnice všech ráží za použití bezolovnaté (ocelové) munice na pozemku p. č. X v k. ú. O. se střelbou dotčenými pozemky p. č. X v k. ú. O. Mezi podmínkami provozu střelnice stanovenými prvostupňovým rozhodnutím bylo i povolení provádět střelbu jeden den v týdnu a dále další libovolné tři dny v měsíci dle potřeby provozovatele, vždy od rozednění do soumraku, maximálně však od 8:00 do 20:00 hodin.

II.

[2] Proti napadenému rozhodnutí podal žalobce žalobu ke Krajskému soudu v Plzni (dále též „krajský soud“), který jí vyhověl v záhlaví označeným rozsudkem (dále též „napadený rozsudek“), napadené rozhodnutí zrušil a věc vrátil žalovanému k dalšímu řízení.

[3] Přisvědčil žalobci, že správní orgán I. stupně se dopustil nesprávného procesního postupu, který nebyl napraven ani žalovaným v odvolacím řízení. V projednávané věci bylo správně aplikováno ustanovení § 52 odst. 4 písm. a) zákona o zbraních ve znění účinném do 29. 1. 2021, podle něhož: *„K žádosti o povolení k provozování střelnice je žadatel povinen připojit listinu prokazující oprávnění užívat nemovitost jako střelnici.“* Pojem „listina prokazující oprávnění užívat nemovitost jako střelnici“, obsažený v § 52 odst. 4 písm. a) zákona o zbraních, je neurčitým právním pojmem, který má zahrnovat množinu možných veřejnoprávních povolení k užívání nemovitosti jako střelnice upravenou stavebním zákonem, popřípadě i sdělení příslušného stavebního úřadu, že žádného takového povolení není v konkrétním případě třeba. Tento neurčitý právní pojem nemůže být vyložen jako zahrnující pouze kolaudační rozhodnutí či souhlas, neboť v některých případech nemusí být v případě zřízení střelnice vydáváno kolaudační rozhodnutí. Pod tento neurčitý právní pojem může být v konkrétním případě zahrnuto např. i územní rozhodnutí či souhlas. Zabýval se proto tím, zda listina (vyjádření stavebního úřadu k nutnosti kolaudace nemovitosti), o kterou se v projednávaném případě opírala správní rozhodnutí, vůbec mohla být listinou prokazující oprávnění užívat nemovitost jako střelnici ve smyslu shora podaného výkladu § 52 odst. 4 písm. a) zákona o zbraních.

[4] Krajský soud dospěl k závěru, že sporné sdělení Městského úřadu Horažďovice (dále též „městský úřad“) bylo žalovaným nesprávně akceptováno jako listina podle § 52 odst. 4 písm. a) zákona o zbraních. Konstatoval, že se městský úřad vyjádřil toliko k potřebě získat kolaudační souhlas či kolaudační rozhodnutí. Na tom nic nemohlo změnit ani stanovisko Ministerstva pro místní rozvoj ze dne 10. 6. 2019, č. j. 25209/2019-82, podle kterého je třeba odlišit situaci, v nichž se jedná o střelnici provozovanou trvale, od občasného provozu. Právě proto, že se sdělení zabývalo toliko kolaudačním rozhodnutím či kolaudačním souhlasem, nemohlo ve správním řízení plnit roli listiny prokazující oprávnění užívat nemovitost jako

pokračování

střelnici podle § 52 odst. 4 písm. a) zákona o zbraních. V úvahu totiž přicházelo především také územní rozhodnutí či souhlas, o nichž však sdělení městského úřadu vůbec nehovoří. Správní orgán I. stupně nesprávně zcela nekriticky reprodukoval názor ministerstva, podle něhož pokud je provoz střelnice jen občasnou činností, součástí střelnice nejsou žádné stavby a terénní úpravy, a proto nedochází ke změně ve využití území, aniž by tento závěr blíže vysvětlil. Pokud správní orgány mínily z tohoto obecného stanoviska vycházet, nestačilo na něj pouze odkázat, nýbrž konkrétně uvést, z jakého důvodu na projednávanou věc stanovisko dopadá.

[5] Žalovaný se rovněž nezabýval otázkou, zda sdělení městského úřadu, které žadatelka správnímu orgánu I. stupně předložila, skutečně obsahuje vyjádření příslušného stavebního úřadu o tom, zda a jakému procesnímu režimu podle stavebního zákona daný záměr podléhá. Sdělení se zabývá výlučně potřebností kolaudačního rozhodnutí či souhlasu a otázku možného územního řízení zcela pomíjí. Krajský soud uzavřel, že jelikož ve správním řízení nebyla předložena listina prokazující oprávnění užívat nemovitost jako střelnici ve smyslu § 52 odst. 4 písm. a) zákona o zbraních, nebylo řádně postaveno na jisto, zda se má či nemá ve věci konat územní řízení. Takový závěr může v posuzované věci učinit jedině příslušný stavební úřad, což se nestalo. Proto krajský soud napadené rozhodnutí pro nezákonnost zrušil. Ostatními námitkami se krajský soud nezabýval, protože jejich vypořádání by bylo s ohledem na vadu řízení předčasné.

III.

[6] Proti rozsudku krajského soudu podala osoba zúčastněná na řízení II), společnost AGRO Aktivita s. r. o., (dále jen „stěžovatel“) v zákonné lhůtě kasační stížnost z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 písm. a) a d) s. ř. s.

[7] Podle stěžovatele se krajský soud při hodnocení dopustil přepjatého formalismu. Byť by se mohlo zdát, že sdělení městského úřadu nepojímá veškeré představitelné veřejnoprávní tituly upravené zákonem, z obsahu tohoto sdělení, v kontextu s ostatními důkazními prostředky, lze dovodit, že v tomto konkrétním případě nebylo třeba veškeré tituly pojmut. Stavební úřad se dle stěžovatele zcela konkrétně vyjádřil ke konkrétní střelnici s konkrétními parametry, přičemž vyjádřil přesvědčení, že při absenci stavebních úprav a stavebních objektů není třeba žádného kolaudačního souhlasu ani kolaudačního rozhodnutí. Takové sdělení pak má být posouzeno dle svého obsahu. Pokud by k předmětnému záměru byl třeba územní souhlas či rozhodnutí, jistě by na to žadatele stavební úřad upozornil. Za formalistický a alibistický považoval právní názor krajského soudu, že nelze z výše uvedeného dovodit, zda má stavební úřad vydat rozhodnutí o změně využití území, a je nutné, aby to zhodnotil stavební úřad. Krajský soud zaujal nesprávný právní závěr stran důvodnosti posouzení, zda se jedná o střelnici trvalou či dočasnou. Jedině za předpokladu, že se jedná o střelnici trvalou, vyžádá si příslušný útvar policie vyjádření stavebního úřadu ke slučitelnosti stavebního záměru se současným způsobem využití pozemku. Až poté by bylo na místě se zabývat změnou využití území. V projednávané věci však šlo o střelnici dočasnou, přičemž stavební úřad ani Policie ČR nedospěly k závěru, že by bylo třeba jakékoliv územní rozhodnutí či souhlas. Uvedenému dle stěžovatele nasvědčuje také to, že bylo žadatelce, společnosti Ariamed s. r. o., vydáno povolení k provozování jiné střelnice, aniž by ke své žádosti musela přikládat vyjádření stavebního

úřadu o tom, že není třeba vydávat jakékoliv představitelné veřejnoprávní tituly upravené stavebním zákonem. Poukázal rovněž na řadu jiných střelnic s čtenějším využíváním, u nichž nedošlo ke změně využití pozemků (ostatní plocha, neplodná půda, či konkrétně bažantnice, sjezdovky aj.). Při realizaci posuzovaného záměru nedochází ke změně využití území a správní orgány nepochybily, pokud k takovému závěru dospěly a vydaly povolení k provozování střelnice. Namítal také, že krajský soud nesprávně považoval stanovisko ministerstva za obecné, to však naopak vycházelo ze zcela konkrétních parametrů. Žalobní námitka směřovala pouze k doložení rozhodnutí o změně využití území, jakožto listiny prokazující oprávnění užívat nemovitosti jako střelnici, nikoliv k nedostatku listiny prokazující oprávnění užívat nemovitosti jako střelnici jako takové. Krajský soud tedy nepřipustně rozšířil žalobní bod, což mělo vliv na zákonnost rozhodnutí.

[8] Stěžovatel rovněž namítal, že jelikož listinou prokazující oprávnění užívat nemovitost jako střelnici může být jakékoliv vyjádření, sdělení či stanovisko stavebního úřadu, je nutno tento pojem vykládat co nejrestriktivněji ve prospěch příslušného žadatele. Nelze po žadateli spravedlivě požadovat doložení něčeho, co zákon ukládá neurčitým způsobem. Poukázal na stanovisko Ministerstva pro místní rozvoj a Ministerstva obrany k novelizovanému znění § 52 zákona o zbraních účinného ke dni 30. 1. 2021 (dále též „stanovisko ministerstev“). Považoval za zřejmé, že potřeba vyjádření stavebního úřadu připadá v úvahu tehdy, pokud se jedná o střelnici trvalou. To však nebyl nyní projednávaný případ. Na uvedeném ničem nemůže změnit ani počet dní vykonávané činnosti v roce. Navrhl, aby Nejvyšší správní soud napadený rozsudek zrušil a věc vrátil krajskému soudu k dalšímu řízení.

IV.

[9] Žalovaný ve vyjádření ke kasační stížnosti podotkl, že následně postupoval v souladu s rozsudkem krajského soudu, 11. 5. 2023 zrušil prvostupňové rozhodnutí a věc vrátil správnímu orgánu I. stupně k novému projednání.

[10] Žalobce ve vyjádření ke kasační stížnosti uvedl, že napadený rozsudek je zákonný a podrobně a srozumitelně odůvodněný. Krajský soud se při rozhodování nedopustil přepjatého formalismu. Podle § 52 odst. 4 písm. a) zákona o zbraních, ve znění účinném do 29. 1. 2021, byl žadatel povinen k žádosti připojit listinu prokazující oprávnění užívat nemovitost jako střelnici. Otázku, zda předmětná střelnice vyžadovala povolení dle stavebního zákona, mohl vypořádat pouze místně příslušný stavební úřad, nikoliv správní orgán I. stupně nebo žalovaný. Ze sdělení městského úřadu je pak zřejmé, že se jedná o bezprostřední reakci na jemu adresovanou žádost společnosti Ariamed. Žalovaný pak není správním orgánem, do jehož působnosti spadá posouzení, zda je pro určitý záměr potřeba vydání povolení dle stavebního zákona. Předmětné sdělení stavebního úřadu proto nemohlo poskytnout dostatečný podklad k posouzení otázky, zda předmětná střelnice vyžaduje či nevyžaduje územní rozhodnutí o změně využití území. Ke stanovisku ministerstva k novelizovanému § 52 zákona o zbraních pouze uvedl, že se novelizovaná úprava na řešený případ neaplikuje. Zákon o zbraních ve znění do 29. 1. 2021 neobsahoval pojem „dočasná střelnice“. Nesouhlasil ani s námitkou nepřipustného rozšíření žalobního bodu krajským soudem, neboť v žalobě namítal právě absenci doložení listiny prokazující nemovitost užívat jako střelnici. S ohledem na uvedené navrhl zamítnutí kasační stížnosti jako nedůvodné.

pokračování

[11] Osoba zúčastněná na řízení I) se ke kasační stížnosti nevyjádřila.

V.

[12] Nejvyšší správní soud posoudil kasační stížnost v mezích jejího rozsahu a uplatněných důvodů a zkoumal přitom, zda napadené rozhodnutí netrpí vadami, k nimž by musel přihlédnout z úřední povinnosti (§ 109 odst. 3 a 4 s. ř. s.).

[13] Kasační stížnost není důvodná.

[14] Jelikož stěžovatel napadá rozsudek krajského soudu také pro jeho nepřezkoumatelnost, zabýval se Nejvyšší správní soud nejprve touto stížní námitkou, protože by bylo předčasné, aby se zabýval právním posouzením věci samé, pokud by byl napadený rozsudek nepřezkoumatelný. Tato námitka však byla v kasační stížnosti uplatněna pouze v obecné rovině, nebyla doprovázena žádným konkrétním tvrzením, ani nebyla nikterak odůvodněna. Zdejší soud proto mohl takto formulovanou stížní námitku posoudit pouze v té míře obecnosti, v jaké ji stěžovatel vznesl a jak je k tomu *ex offio* při posuzování přezkoumatelnosti povinen, a neshledal ji důvodnou.

[15] Jak vyplývá z konstantní judikatury Ústavního soudu a Nejvyššího správního soudu, má-li být soudní rozhodnutí přezkoumatelné, musí z něj být patrné, jaký skutkový stav vzal soud za rozhodný, jakým způsobem postupoval při posuzování rozhodných skutečností, proč považuje právní závěry účastníků řízení za nesprávné a z jakých důvodů považuje argumentaci účastníků řízení za nedůvodnou (viz nálezy Ústavního soudu ze dne 20. 6. 1996, sp. zn. III. ÚS 84/94, ze dne 26. 6. 1997, sp. zn. III. ÚS 94/97 a ze dne 11. 4. 2007, sp. zn. I. ÚS 741/06, a rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 4. 12. 2003, č. j. 2 Azs 47/2003-130, ze dne 29. 7. 2004, č. j. 4 As 5/2003-52, ze dne 1. 6. 2005, č. j. 2 Azs 391/2004-62, a ze dne 21. 8. 2008, č. j. 7 As 28/2008-75). Meritorní přezkum rozsudku je tak možný pouze za předpokladu, že se jedná o rozhodnutí srozumitelné, které je opřeno o dostatek relevantních důvodů, z nichž je zřejmé, proč soud rozhodl tak, jak je uvedeno v jeho výroku. Tato kritéria napadený rozsudek splňuje, neboť je z jeho odůvodnění zcela zřejmé, jakými úvahami byl při posouzení věci v rozsahu žalobních bodů krajský soud veden a k jakému závěru na jejich základě dospěl. Krajský soud v odůvodnění napadeného rozsudku srozumitelně vysvětlil, proč má za to, že žadatelka k žádosti nepředložila požadovanou listinu.

[16] Nejvyšší správní soud dospěl k závěru, že se krajský soud nedopustil nepřípustného rozšíření žalobního bodu, jak tvrdí stěžovatel. Žalobní námitka, na jejímž základě krajský soud zrušil napadené rozhodnutí, byla obsažena v čl. III. písm. b) žaloby označeném: „K absenci doložení listiny prokazující oprávnění užívat nemovitost jako střelnici.“ V čl. III. odst. 8 žaloby bylo uvedeno: „Dle žalobce bylo povoleno provozování Střelnice Sedlečko – Stará Pískovna, ačkoliv nebyla doložena zákonem požadovaná důležitá příloha – konkrétně listina prokazující oprávnění užívat nemovitost jako střelnici.“ Z uvedeného se podává, že předmětem žalobní námitky byla právě absence listiny podle § 52 odst. 4 písm. a) zákona o zbraních, ve znění účinném do 29. 1. 2021.

[17] Podle § 52 odst. 4 písm. a) zákona o zbraních ve znění účinném do 29. 1. 2021, platilo, že *k žádosti o povolení k provozování střelnice je žadatel povinen připojit listinu prokazující oprávnění užívat nemovitost jako střelnici.*

[18] Dle § 44 odst. 1 správního řádu platí, že *řízení o žádosti je zahájeno dnem, kdy žádost nebo jiný návrh, kterým se zahajuje řízení (dále jen "žádost"), došel věcně a místně příslušnému správnímu orgánu.*

[19] Článek II. bod 5. věta první přechodných ustanovení k zákonu č. 13/2021 Sb., zákon o zbraních a střelivu (ve znění účinném od 30. 1. 2021), stanoví: *Řízení zahájená přede dnem nabytí účinnosti tohoto zákona se dokončí podle zákona č. 119/2002 Sb., ve znění účinném přede dnem nabytí účinnosti tohoto zákona.*

[20] Pro posouzení věci je určující, zda předmětné sdělení městského úřadu bylo způsobilé být listinou dle § 52 odst. 4 písm. a) zákona o zbraních, ve znění účinném do 29. 1. 2021, tedy listinou prokazující oprávnění užívat předmětnou nemovitost jako střelnici. Listina prokazující oprávnění užívat nemovitost jako střelnici byla povinnou přílohou žádosti o povolení k provozování střelnice, a to vedle provozního řádu střelnice, ověřené kopie koncesní listiny provozovatele střelnice, pokud střelnice měla být používána k podnikatelským účelům, a výpisu z obchodního rejstříku, byl-li v něm žadatel zapsán. Žádost je přitom podáním, kterým se zahajuje správní řízení podle § 44 odst. 1 správního řádu, přičemž musí mít předepsané náležitosti. Nemá-li žádost předepsané náležitosti nebo trpí-li jinými vadami, pomůže správní orgán žadateli nedostatky odstranit na místě nebo jej vyzve k jejich odstranění, poskytne mu k tomu přiměřenou lhůtu a poučí jej o následcích neodstranění nedostatků v této lhůtě; současně může řízení přerušit (§ 64 správního řádu). Z právní úpravy nevyplývá, že by byl příslušný správní orgán povinen sám chybějící přílohy žádosti opatřit, jak namítá stěžovatel. Bylo na stěžovateli, aby k žádosti připojil listinu prokazující oprávnění užívat nemovitost jako střelnici. Ničeho na tom nemůže změnit ani nyní účinná právní úprava (od 30. 1. 2021), podle níž je na správním orgánu, který vede správní řízení, aby sám opatřil vyjádření příslušného stavebního úřadu, neboť není pro projednávanou věc rozhodná.

[21] Z obou správních rozhodnutí se podává, že správní orgány považují za listinu prokazující oprávnění užívat nemovitost jako střelnici sdělení Městského úřadu Horažďovice ze dne 4. 11. 2020, č. j. MH/14332/2020, sp. zn. MH/13874/2020/OVÚP/Fl. Ve sdělení bylo uvedeno, že daný správní orgán *„na základě Vaší žádosti sděluje, že k předmětnému záměru venkovní sportovní střelnice Sedlečko – Stará pískovna na pozemku p. č. X v k. ú. O. – obec N. H. za předpokladu splnění podmínek uvedených v žádosti (bez stavebních úprav, bez stavebních objektů) nelze dle stavebního zákona vyžadovat kolaudační souhlas ani kolaudační rozhodnutí.“* Jednalo se přitom o reakci na žádost (výzvu) správního orgánu I. stupně, kterou žadatelka městskému úřadu spolu s žádostí o sdělení potřeby kolaudačního rozhodnutí, předložila. Správní orgán I. stupně však ve výzvě poněkud zavádějícím způsobem požadoval *„stanovisko příslušného stavebního úřadu“*, u něhož konstatoval, že *„To znamená, že příslušný stavební úřad vydá kolaudační souhlas, nebo rozhodne, že kolaudační souhlas není třeba s ohledem na povahu střelnice.“* Pominul však, že kolaudační rozhodnutí či souhlas nejsou jedinou možností, jak požadavku obsaženému v § 52 odst. 4 písm. a) zákona o zbraních vyhovět. Následně žalovaný nesprávně konstatoval, že ve věci nebylo ani nutné

pokračování

vést územní řízení, což vyslovil na základě stanoviska ministerstva a sdělení městského úřadu akceptoval coby listinu podle § 52 odst. 4 písm. a) zákona o zbraních.

[22] Nejvyšší správní soud souhlasí s krajským soudem, že pojem listiny prokazující oprávnění užívat nemovitost jako střelnici je neurčitým pojmem, který má zahrnovat jednak množinu možných veřejnoprávních povolení k užívání nemovitosti jako střelnice upravenou stavebním zákonem, popřípadě i sdělení příslušného stavebního úřadu, že žádného takového povolení není v konkrétním případě třeba. Je nepochybné, že uvedená listina nemůže obsahovat toliko kolaudační rozhodnutí či souhlas či vyjádření k jejich nezbytnosti. Stavební zákon totiž předpokládá i situace, kdy při zřizování střelnice není kolaudační rozhodnutí vydáváno. Uvedené ovšem neznamená, že není třeba jiného postupu či rozhodnutí dle stavebního zákona. Krajský soud proto správně dovodil, že pod tento neurčitý pojem lze zahrnout i územní rozhodnutí nebo územní souhlas. K obdobnému závěru dospěl Nejvyšší správní soud též v rozsudku ze dne 16. 5. 2022, č. j. 3 As 13/2020-39, či v rozsudku ze dne 4. 5. 2022, č. j. 6 As 294/2021-35. V obou případech se jednalo o zastavení řízení o vydání povolení k provozování střelnice pro nepředložení listiny prokazující oprávnění užívat nemovitost jako střelnici.

[23] Podstatné tedy je, že právě proto, že se stanovisko zabývá toliko kolaudačním rozhodnutím či kolaudačním souhlasem, nemohlo ve správním řízení splnit roli listiny prokazující oprávnění užívat nemovitost jako střelnici ve smyslu § 52 odst. 4 písm. a) zákona o zbraních. Tento nedostatek nemohl být napraven prostým odkazem na stanovisko Ministerstva pro místní rozvoj ze dne 10. 6. 2019. Nejvyšší správní soud nepředjímá, zda je v projednávané věci takové územní rozhodnutí třeba. Žalovaný ani správní orgán I. stupně nejsou správními orgány, které by byly oprávněny autoritativně posuzovat, zda určitý záměr podléhá nějakému povolení dle stavebního zákona. Vzhledem k tomu, že předmětné sdělení městského úřadu nemohlo poskytnout dostatečný podklad pro posouzení otázky, zda střelnice vyžaduje územní rozhodnutí či nikoliv, nemohly si tento úsudek na jeho podkladě učinit správní orgány, které ve věci rozhodovaly.

[24] Rozsudek krajského soudu proto nemůže být výsledkem přepjatého formalismu, neboť jeho závěry jsou srozumitelné a logicky odůvodněny v kontextu rozhodné právní úpravy. Krajský soud nepochybil, pokud na základě uvedeného napadené rozhodnutí žalovaného zrušil a věc mu vrátil k dalšímu řízení.

[25] Zbývá doplnit, že na uvedeném nemůže nic změnit ani stanovisko ministerstev k novelizovanému znění § 52 zákona o zbraních, neboť novelizovaná úprava se na projednávanou věc neaplikuje. Předmětná novela významně změnila uvedené ustanovení právě ve vztahu k dokládání listiny prokazující oprávnění užívat nemovitost jako střelnici. Nově si příslušný útvar policie dle § 52 odst. 5 písm. b) zákona o zbraních opatří *vyjádření příslušného stavebního úřadu, zda lze danou nemovitost podle stavebního zákona užívat jako střelnici*. V předmětném ustanovení se pak dodává, že to neplatí, týká-li se žádost povolení dočasné střelnice. Žalobce správně zdůraznil, zákon o zbraních v rozhodném znění pojem „dočasné střelnice“ neobsahoval. Ani správní orgány v průběhu řízení předmětnou střelnici jako dočasnou neposuzovaly.

[26] Pokud jde o jiné střelnice, na které stěžovatel v kasační stížnosti poukazuje, konkrétní okolnosti povolovacích řízení nejsou kasačnímu soudu známy, zdejší soud nemá k dispozici rozhodnutí o jejich povolení a není mu rovněž známo, podle jaké rozhodné právní úpravy bylo postupováno.

[27] S poukazem na shora uvedené důvody Nejvyšší správní soud zamítl kasační stížnost jako nedůvodnou (§ 110 odst. 1 s. ř. s.).

[28] Soud rozhodl o náhradě nákladů řízení o kasační stížnosti podle § 60 odst. 1 věty první s. ř. s. za použití § 120 s. ř. s. Stěžovatel nebyl v řízení o kasační stížnosti úspěšný, proto nemá právo na náhradu nákladů řízení. Žalovanému soud náhradu nákladů řízení nepřiznal, protože mu v řízení o kasační stížnosti nevznikly žádné náklady nad rámec běžné úřední činnosti a nelze hovořit o jeho procesním úspěchu v řízení o kasační stížnosti, pokud obstál rozsudek krajského soudu, jímž bylo rozhodnutí žalovaného zrušeno. V řízení o kasační stížnosti měl procesní úspěch žalobce. Ačkoliv je žalobce městem, nebyl v tomto soudním řízení v pozici, kdy hájil výsledky své úřední činnosti. Jedná se navíc o menší město, u něhož nelze bez dalšího předpokládat, že je odborně vybaveno k uplatňování svých práv vlastními zaměstnanci. Proto Nejvyšší správní soud přiznal žalobci náhradu nákladů řízení za jeden úkon právní služby, který zástupce žalobce učinil v řízení o kasační stížnosti, a to sepis vyjádření ke kasační stížnosti [tj. úkon podle § 11 odst. 1 písm. d) vyhlášky č. 177/1996 Sb., o odměnách advokátů a náhradách advokátů za poskytování právních služeb (advokátního tarif)]. Za tento úkon náleží odměna ve výši 3 100 Kč a paušální částka 300 Kč za jeden úkon právní služby, tj. 3 400 Kč bez DPH. Zástupce žalobce je plátcem DPH, soud proto zvýšil odměnu o částku příslušné daně. Celkem je tedy stěžovatel povinen uhradit žalobci na náhradě nákladů řízení částku ve výši 4 114 Kč, a to do 30 dnů od právní moci tohoto rozsudku k rukám jeho právního zástupce.

[29] Osoba zúčastněná na řízení I) nemá právo na náhradu nákladů řízení, neboť jí soudem nebyla uložena žádná povinnost, v souvislosti s níž by jí náklady vznikly (§ 60 odst. 5 s. ř. s.).

Poučení: Proti tomuto rozsudku **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 26. dubna 2024

David Hipšr
předseda senátu